

Sygn. akt III CSK 117/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku "S. " sp. z o.o. w K.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta Krakowa i P. S.A. w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt II Ca 828/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika – P. S.A. w W. -
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2014 r. - w sprawie o ustanowienie służebności przesyłu - Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 15 stycznia 2014 r.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, wskazując na istnienie istotnych zagadnień prawnych dotyczących biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze nie występuje wskazana przyczyna kasacyjna, gdyż zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza bowiem jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, niepubl., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, niepubl., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, niepubl., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, niepubl.).

W judykaturze ukształtował sobie drogę pogląd, że możliwe jest zasiedzenie służebności przesyłu jeszcze przed wprowadzeniem do kodeksu cywilnego przepisów art. 305¹ i nast. k.c. Jest na ten temat bogate i w zasadzie jednolite orzecznictwo (por. zwłaszcza uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13, OSNC 2014, nr 2, poz. 11, a także uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, nr 11, poz. 142, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, „Biuletyn SN” 2008, nr 10, s. 7, i z dnia 20 lutego 2013 r., III CZP 101/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 88, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2006 r., I CSK 157/11, „Biuletyn SN 2011, nr 11, poz. 12, i dnia 9 października 2014 r., IV CSK 32/14, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 k.p.c.

l.n